

Κυρία Δημουλά, πως αισθάνεστε από την εκλογή σας στην Ακαδημία;

Είμαι ακόμα στο προαύλιο αυτής της μεγάλης διακρίσεως και εισπράττω τα κέρδη μου εξ' αυτής, χωρίς να ξέρω τι κεφάλαιο διαθέτω να καταθέσω, αν θα είναι ανάλογο του κέρδους μου.

Το γεγονός ότι το έργο σας έχει μεγάλη απήχηση στο κοινό, και ιδιαίτερα στους νέους, σας κάνει να αισθάνεστε δικαιωμένη;

Δικαιωμένη; Για τον αγώνα ποιας ανιδιοτέλειας; Γράφοντας, μιαν ασφάλεια ζωής των δικών μου ανησυχιών πέτυχα μόνο. Η προσπάθειά μου να τελεί υπό κράτησιν το πέρασμα του χρόνου, ως υπόλογο για ό,τι φθείρεται, ήταν ευφάνταστη, καθώς τα μόνα επιβαρυντικά στοιχεία που διέθετα εναντίον του ήτανε λέξεις. Με λέξεις ενοχοποιούσα αυτό το πέρασμα αλλά λέξεις πάλι το αθώωναν.

Ότι υπάρχουν αναγνώστες αυτής της πρόθεσής μου, είναι μια ευχαρίστηση παρήγορη: ότι δεν μονολογώ απολύτως. Αν τώρα ανάμεσά τους, υπάρχουν και νέοι όπως σεις λέτε, αυτό –πέραν του ότι με ξελογιάζει επειδή λατρεύω τη νεότητα–, είναι παράδοξο σχεδόν και πολλά σημαίνει. Ή πως βρήκα έναν κλέφτη τρόπο να αντιγράψω τη νεότητά τους και να αποσπώ έτσι ταύτιση ή ότι οι νέοι έχουν πρόωρα σοβαρευτεί, ωριμάσει ή και τρομάξει ή ακόμα πως μέσα μας ποτέ δε γερνάμε, κρυφίως νέοι πεθαίνουμε.

Ποιος θεωρείτε ότι είναι ο ρόλος της γλώσσας σε έναν κόσμο που κάποιοι θεωρούν "μη ποιητικό"; Το *Λίγο του Κόσμου* μπορεί να αφορά όλο τον κόσμο;

Να αποδίδει εύχα, με καλλιεπή ορθότητα, με ρυθμική ειλικρίνεια, αυτό ακριβώς το μη ποιητικό μέρος του κόσμου. Όσο για το *Λίγο του Κόσμου* είτε να μην αφορά το σύνολό του, να μην είναι καν πραγματικότητας, αλλά προπαγάνδα μιας άπληστης για εξουσία νοσηρότητας.

Και ποια η θέση, και κυρίως ποιος ο ρόλος, του ποιητή στο σημερινό περιβάλλον;

Ο Λογγίνος κάπου λέει: Ου γαρ εις πειθώ αλλ' εις έκστασιν άγει τα προσφύα. Εγώ, αποδίδω στον ποιητή ότι απλώς συμβαίνει. Σε κάθε περιβάλλον.

Θεωρείτε ότι είναι υπαρκτός ο κίνδυνος μιας ομογενοποιημένης κουλτούρας στην εποχή της παγκοσμιοποίησης;

Δεν έχω συλλάβει σχεδόν καθόλου την έννοια αυτή. Διαισθάνομαι μόνο την ανεμπόδιστη εφαρμογή της στο τέλος του κόσμου. Όσο αυτός ανθίσταται, οι άνθρωποι θα περιφρουρούν μετά μανίας την ιδιαιτερότητα των βασάνων τους, επομένως και την ξεχωριστή κουλτούρα τους.

Έχετε πει κάπου ότι «ο έρωτας δεν υπάρχει, υπάρχει μόνο η αναζήτησή του». Τι εννοείτε;

Έτσι είπα; Δε θυμάμαι. Θα εννοούσα πάντως, ότι η άνοιξη έρχεται μαζί με το τέλος της. Η προσδοκία της είναι που κάνει εκθαμβωτική την έλευσή της(άνω τελεία). Τη γευόμαστε μέσα από τα αγαλλιόντα συμπτώματα της προετοιμασίας: ξεμύτισμα αδιόρατο κάποιου πράσινου φύλλου, διόγκωση χυμών, βοή χρωμάτων, δονήσεις μπουμπουκιών, όλ' αυτά που κάνουν το δέντρο των αισθήσεών μας να τραντάζεται, εν αναμονή της ανοίξεως-έρωτα.

Μέρος του έργου σας έχει μεταφραστεί στα Γαλλικά, Αγγλικά, Ισπανικά, Σουηδικά, Γερμανικά και Ιταλικά. Πιστεύετε πως το νόημα ενός ποιήματος είναι δυνατόν να αποδοθεί σωστά όταν μεταφραστεί, όσο καλή και αν είναι η απόδοση στην ξένη γλώσσα;

Μα εδώ το νόημα ενός ποιήματος αλλάζει –δικαιωματικά ίσως-από αναγνώστη σε αναγνώστη, από την ίδια γλώσσα στην ίδια γλώσσα. Πώς είναι δυνατόν να διασωθεί μεταφραζόμενο; Ωστόσο η ποίηση, έστω και κάπως μεταλλαγμένη, καλό είναι να ανταλλάσσει ανθρωπότητα. Εξ' άλλου, λίγο πολύ, συντοπίτες είναι οι προβληματισμοί.

Υπάρχει για εσάς «ένα ποτήρι στο πάνω πάνω ράφι» που δεν το φτάνετε;

Ναι, βέβαια υπάρχει ακόμα, αλλά πολύ σκονισμένο.

«Απ' τον Καιρό.

Είν' όλ' αυτά τα πράγματα πολύ παλιά-

Το σκίτσο και το πλοίο, και το απόγευμα». (Καβάφης)